

Arrest

nr. 284 516 van 9 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 november 2022 met nummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 september 2012 kwam verzoeker, toen zevenentwintig jaar oud, het Rijk binnen. Hij was in het bezit van een geldig paspoort en een visum met het oog op een toeristisch verblijf

1.2. Verzoeker diende op 21 maart 2022, in functie van zijn Belgische moeder, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14 september 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 22 september 2022 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.03.2022 werd ingediend door:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [D.]

Nationaliteit: Armenië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische moeder, zijnde [M.M.] [...], in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° bepaalt dat:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar. Meerderjarige kinderen kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze financieel en of materieel worden ondersteund door de ascendent die in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien, en dat die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging in België.

Ter staving van de afhankelijkheidsrelatie werden volgende documenten voorgelegd:

- Arbeidsovereenkomst 'Zavo VZW' dd. 24.10.2016 met bijhorende loonfiches voor de periode november 2021 tot april 2022; Eigendomsattest ([...]) dd. 16.05.2018 met bijhorende verhuurcontracten en geldstortingen (huurinkomsten). Deze staan allen op naam van de referentiepersoon en/of haar echtgenoot als bewijs van voldoende bestaansmiddelen*
- Betalingen vanwege de referentiepersoon aan een advocaat, aan DVZ, UZ Brussel, UZ Leuven, CHU Brugmann, met bijhorende facturen op naam van betrokkene*
- Geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 18.02.2021, 08.03.2021, 06.04.2021, 03.05.2021, 01.06.2021, 08.07.2021, 01.08.2021, 11.10.2021, 07.02.2022 en 28.03.2022*
- Attesten OCMW Zaventem dd. 12.05.2022, waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun ontvingen*
- Attest van inburgering dd. 02.06.2022*
- Arbeidsovereenkomst '[...]' dd. 03.06.2022 met bijhorende loonfiches juni tot augustus 2022; Rekeninguittreksel met betaling van loon juni 2022; allen op naam van betrokkene*

Betrokkene toont niet afdoende aan effectief onvermogen te zijn, zowel financieel als materieel, reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. Zodoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Wat de financiële en/of materiële afhankelijkheid betreft, is deze onvoldoende aangetoond. Er worden enkel geldstortingen voorgelegd van na de aankomst in België. Hieruit kan niet blijken dat betrokkene voor zijn aankomst in België financieel gesteund werd door de referentiepersoon om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Ongeacht dat de bewijzen waaruit het ten laste zijn van betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst zou moeten blijken, ontoereikend zijn, blijkt uit het dossier dat betrokkene zelf geruime tijd sedert juni 2022 tewerkgesteld is en dit tot op heden. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet/deed zich te integreren en te werken. Echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is.

Betrokkene is klaarblijkelijk in staat om zelfstandig in België in zijn levensonderhoud te voorzien. Er is dus geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, zowel van in het land van herkomst als in België. Ook voor wat de onvermogenheid van betrokkene betreft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene helemaal niets heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogen is/was in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 30.01.2015 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

De voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon als bewijs voldoende bestaansmiddelen doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie niet afdoende is aangetoond voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, § 2 eerste lid, 3° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in

kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome[n] beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.2. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster - Deze voorwaarde mag niet kennelijk onredelijk zijn

Het is uiteraard zo dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Belgische moeder en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege haar.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of "die te hunnen laste zijn".

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker hoe dan ook moest aantonen dat hij financieel/materieel afhankelijk was van zijn Belgische moeder in het land van herkomst en/of afkomst.

Het staat buiten betwisting dat verzoeker zijn land van herkomst verliet toen hij al reeds 21 jaar oud was. Hij vestigde zich bij zijn moeder in het jaar '2012; inmiddels tien jaar geleden.

Dit gegeven wordt tevens niet betwist door verwerende partij. Er dient echter te worden opgemerkt dat destijds op het ogenblik van het zich vestigen bij zijn moeder, verzoeker zijn moeder nog niet over de Belgische nationaliteit beschikte en zij aldus voorafgaand aan de aanvraag verzoeker ook niet kon materieel en/of financieel ondersteunen, aangezien op dat ogenblik de referentie persoon slechts over een verblijfsrecht beschikte in het Rijk.

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Immers kan DVZ niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden.

"Zo sprak de RvV zich in arrest nr. 163.233 uit over een situatie waarbij het kind van een Armeense moeder al in België verbleef op het moment dat zijn moeder wettelijk ging samen wonen met een Belg. Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België, vroeg DVZ het onmogelijke van het familielid. De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samen woonst tussen de Belg en de Armeense moeder. Ook gaat DVZ met een dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager "te hunnen laste" moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon. De RvV wijst er nog op dat in casu het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezelde, wat impliceert dat zij toen ten laste was van haar moeder."

In casu stond het verwantschap van verzoeker en zijn thans Belgische moeder uiteraard vast; doch dient er te worden opgemerkt dat verzoeker op het ogenblik dat verzoeker Armenië verlaten heeft in het jaar '2012 en zich bij zijn moeder vestigde, zijn moeder nog niet over de Belgische nationaliteit beschikte, doch slechts over een verblijfsrecht. Verzoeker heeft bijgevolg parallel in het Rijk dezelfde verblijfsprocedure gevolgd als zijn moeder.

Verzoeker verwijst naar nr. 192 593 van 27 september 2017 in de zaak RvV X / II:

"De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "begeleiden of zich bij hen voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen."

Verzoeker stelt bovendien dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog steeds ten laste is van zijn Belgische moeder. Verzoeker verwijst hiervoor naar het effectieve samenwonen met zijn Belgische moeder.

De Raad van State stelde in zijn arrest van 6 november 2019 met nummer 245.995 allereerst reeds op duidelijke wijze dat een interpretatie conform de richtlijn 2004/38/EG niet aan de orde is. Zo stelde de Raad van State als volgt:

"Het betreft dus een zuiver interne situatie, waarop het Unierecht niet van toepassing is. Het is juist dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is, onder meer in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat af spelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unie recht.

De door eerste verzoekster ingediende aanvraag, die tot de aanvankelijk bestreden beslissing en het bestreden arrest heeft geleid, is gesteund op artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het blijkt geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 "tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde "statische" Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die "Belgen op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dat "de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van de Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie" (Parl. Stukken Kamer, nr. 53/0443-14,150).

"Het volstond dus niet dat eerste verzoekster op het ogenblik van het indienen van de aanvraag ten laste was van de Belgische referentiepersoon, dit diende ook het geval te zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft de aangehaalde bepalingen niet geschonden door te oordelen dat aan de voorwaarde van het ten laste zijn ook moest voldaan zijn op het ogenblik dat de aanvankelijk bestreden beslissing werd genomen. "

"Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht kunnen de verzoeksters niet dienstig verwijzen naar de interpretatie van richtlijn 2004/38 en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie."

Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste was van zijn Belgische moeder en voor zijn aankomst in België financieel en materieel werd ondersteund door zijn Belgische moeder en zulks tot op heden.

Uit de diverse politiebepalingen, de woonstcontroles, de Al en de verlengingen van de Bijlage 35 in het verleden, blijkt immers dat verzoeker tot op heden nog steeds met zijn Belgische moeder woont en zulks onder hetzelfde dak. Dit wordt nogmaals gestaafd met een attest samenstelling van het gezin dewelke werd toegevoegd en aantrefbaar zijn in het AD. Het gegeven dat verzoeker enkele maanden arbeid heeft gepresteerd doet hier geen afbreuk aan, aangezien zijn tewerkstelling slecht[ts] een recent karakter heeft.

Tot slot verwijst verzoeker naar het arrest van RvV 26 januari 2017, nr. 181.327 dewelke in casu parallel kan worden toegepast op de situatie van verzoeker. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothese.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 -1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;”

2.2.1. De Raad merkt op dat, zoals verzoeker correct aangeeft, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduid dat verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgewezen omdat niet blijkt dat de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten zijn vervuld. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen is en dat hij evenmin heeft bewezen dat hij voorafgaand aan zijn verblijfsaanvraag en tot op het moment van de aanvraag financieel of materieel ten laste was van zijn moeder. Verweerder heeft tevens opgemerkt dat verzoeker zelf sedert juni 2022 is tewerkgesteld en dat hij dus in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepalingen voorzien dat een bloedverwant in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan ook indien hij ouder is dan eenentwintig jaar een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden indien hij ten laste is van de Belgische onderdaan die hij begeleidt of vervoegt.

Verzoeker stelt in essentie dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de door hem aangebrachte overtuigingsstukken niet toelaten te concluderen dat hij ten laste was van zijn moeder. Hij benadrukt dat verweerder de voorwaarde dat het familielid reeds van in het herkomstland en tot op het ogenblik van de bestreden beslissing ten laste moet zijn van de referentiepersoon niet kennelijk onredelijk mag invullen.

Er dient allereerst te worden opgemerkt dat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat een verwantschapsband met zijn moeder niet onmiddellijk bij zijn geboorte ontstond. Uit het door hem aangehaalde artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan ook niet worden afgeleid dat het begrip “ten laste” een andere invulling dient te krijgen of een andere draagwijdte heeft wanneer de referentiepersoon pas recent de Belgische nationaliteit verwierf en de derdelander die een recht op verblijf in functie van deze referentiepersoon laat gelden voorheen jarenlang onwettig verblijf in het Rijk verbleef. Deze zienswijze zou impliceren dat vreemdelingen die de verblijfswetgeving miskennen en die, in afwachting van het ogenblik waarop een verwant de Belgische nationaliteit verwerft, onwettig in het Rijk verblijven in een meer gunstige situatie worden geplaatst dan vreemdelingen die zich aan de verblijfsregels houden. Een dergelijke interpretatie vindt niet alleen geen steun in de tekst van de wet maar is ook niet rationeel. De verwijzing naar het arrest van de Raad van 29 februari 2016 met nr.163 233 laat niet toe hierover anders te denken. Arresten van de Raad gelden immers niet als precedent en daarenboven zijn de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest niet vergelijkbaar met deze in voorliggende zaak. De Raad wijst er in dit verband op dat er in casu geen sprake is van een gezinshereniging met een persoon met wie er voorheen nog geen verwantschapsband bestond en dat verzoeker niet als minderjarige, samen met zijn moeder, naar België kwam.

Verzoekers bewering dat hij in het Rijk dezelfde verblijfsprocedure heeft gevolgd als zijn moeder vindt daarnaast geen steun in enig stuk. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat

verzoekers moeder reeds langere tijd in het Rijk verbleef alvorens verzoeker met een toeristenvisum naar België kwam.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat moet worden aangenomen dat hij *“voor zijn aankomst in België financieel en materieel werd gesteund door zijn Belgische moeder en zulks tot op heden”*. Uit de eigen door verzoeker ondertekende verklaringen blijkt immers dat hij, voor hij naar België reisde met een toeristenvisum, bij het Armeense leger werkte als ingenieur en de stukken die hij bij zijn verblijfsaanvraag voegde tonen aan dat hij een arbeidsovereenkomst ondertekende en een inkomen uit een tewerkstelling ontvangt. Verzoekers toelichting dat hij pas recent is tewerkgesteld doet geen afbreuk aan verweerders vaststelling dat hij niet aantoonde dat hij in het land van herkomst ten laste was van zijn moeder en dat bovendien blijkt hij door een inkomen uit een tewerkstelling in een eigen inkomen kan voorzien en dus niet kan worden beschouwd als een persoon die ten laste is. Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn onwettig verblijf werd opgevangen door zijn legaal in het Rijk verblijvende moeder houdt niet in dat verweerder onterecht oordeelde dat niet blijkt dat hij ten laste is in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er moet immers worden benadrukt dat, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat niet zonder meer nuttig kan worden gewezen naar de wijze waarop het begrip *“ten laste”* wordt ingevuld in het Unierecht – hetgeen verzoeker met verwijzing naar een arrest van de Raad van State lijkt te willen voorhouden –, uit artikel 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in ieder geval blijkt dat de voorwaarde van het ten laste *“zijn”* wordt gesteld en dat, aangezien in voormeld artikel 40ter uitdrukkelijk sprake is van familieleden *“die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen”*, en het begeleiden van of het zich voegen bij de Belg inhoudt dat de vreemdeling uit het buitenland komt of is gekomen, hoe dan ook de toestand in het land van herkomst in aanmerking moet worden genomen (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

Een schending van de artikelen 40ter iuncto 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.2.3. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een deugdelijk onderzoek van de verblijfsaanvraag en een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK